

Šuma koja čuva tajne

U blizini mog grada, postojala je jedna šuma. Nju su svi voleli, a turisti pogotovo. Nije prevelika, ali je prepuna lepote i brižnih ljudi. Većini je baš ovo mesto bilo omiljeno ili posebno. Skoro svake nedelje odlazila bih u šumu sa drugaricama. Imamo naše posebno drvo ispod kog uvek sedimo. To drvo naslušalo se svega, od ljubavnih priča do bezbroj tračeva.

Noć je bila hladna, vetar jak, kada su moje drugarice i dva dečaka iz komšiluka odlučili da odu i istražuju napuštenu laboratoriju. Laboratorija se nalazila malo dublje u šumi, gde retko ko odluči da ide. Neki kažu da je ona prestala sa radom za vreme Drugog svetskog rata, iako nigde ne postoje zapisi da je ikada radila. Drugi kažu kako je ona bila za testiranje kozmetičkih preparata. Svejedno ko je u šta verovao, svi smo znali da tamo ne treba da se ide.

Naravno, znajući drugarice i njihova naslućivanja, očekivala sam da će ovako nešto uraditi. O tome se nikada nisam previše brinula. Ovaj put, nešto je bilo drugačije. Način na koji su govorile o svojoj avanturi, zvučao je čudno, gotovo „forsirano“. Kao da su i same već znale da ih neko zlo očekuje. Koliko god da sam bila uporna, koliko god da sam ih molila, taj dan je ipak osvanuo.

Ujutru sam ih pozvala, u nadi da će odustati, ali ništa. Veče je, nažalost, ubrzo palo. Poslednji put, pre nego što odu, poslala sam im poruku: „Ako već toliko želite da idete, idite. Samo se vratite žive i zdrave. Čuvajte se i ne zaboravite, volim vas, iako ste tvrdoglave!“ Bilo je veče kada im je poruka stigla, baš kad je, koliko ja znam, trebalo da stignu u šumu. Cele noći oka nisam sklopila. Toliko sam čekala da mi uzvrate poruku ili daju neki znak da su dobro. Svaka notifikacija koja je stizala, bila je otvorena u nadi da su to one. Poslednje čega se sećam jeste da je moj satić pokazivao 5:37 ujutru. Telefon je zavibrirao, ali dok sam otključavala telefon, mora da sam zaspala.

Naravno, posle duge neprospavane noći, ustala sam jako kasno. Umesto da, kao i uvek, prvo odem i operem zube, pogledala sam u telefon. Jedna jedina notifikacija, i to verovatno ona koju jutros nisam otvorila. Pre nego što sam pogledala, moja majka ulazi u sobu i uspaničeno govori: „Na vestima su jutros bile tvoje drugarice! One i još dva dečaka su nestali!!!“